

TRIBUNA

| ROSA GILI CASALS, consellera general del grup parlamentari socialdemòcrata

Democràcia i educació segons DA

El diccionari de la llengua catalana defineix la política com “el conjunt de teories sobre el govern de la societat i d’activitats pràctiques relacionades amb la gestió dels afers públics”. Des que he entrat en el món polític acostumo a sentir gent que m’afirmen no interessar-se per la política i aquesta afirmació m’ha fet i em fa reflexionar molt.

¿Quins són aquests afers públics que tracta la política?

No els citaré tots per no allargar-me massa, però sí uns quants d’ells: la sanitat, les jubilacions, polítiques fiscals, funcionament de l’administració, les campanyes de turisme, les beques dels estudiants, subvencions a entitats esportives, l’atur, l’economia, les qüestions socials...

¿Aquestes qüestions no interessin? No crec que per aquí vagi la cosa.

El que sí que entenc és que molts ciutadans no tenen temps ni ganes d’estar tot el dia pendents de les actuacions del Govern, els comuns o el Consell General. Molts no tenen ganes d’entrar en política activa per manca de temps o d’interès, per por de manifestar les seves opinions i per moltes altres raons.

Tot això és evidentment respectable, però el que és trist, al meu entendre, és aquest desprestigi tan gran que pateix ara la classe política, segurament justificat en molts casos però que ha fet que arribem a una situació que em preocupa molt.

Sentim al carrer que certes actuacions institucionals no agraden, però pocs fan el pas d’implicar-se a canviar les coses. Per sort o per desgràcia, l’única manera de canviar les coses és des de dins, buscant formar part dels òrgans decisoris que ens ha donat la democràcia.

Aleshores em pregunto... ¿què falla? ¿Què cal fer per canviar aquesta situació de manera que torni l’interès per implicar-se, per tenir ganes de treballar pel país?

Potser perquè és un món que conec bé, se m’acut repetidament que una de les vies que podrien ajudar seria la via de l’educació. Parlar-ne més amb els joves als centres educatius, enfortir els programes podria ser una manera de restablir la legitimitat de la democràcia. I llavors em ve al cap que potser no es potencia més perquè això no interessa a alguns.

El Consell General dels Joves va néixer l’any 2002 amb la voluntat de fer protagonistes de la vida política els alumnes de 3r o 4t curs de segona ensenyança de tots els centres.

Aquest és un projecte que té com a finalitat atansar els joves a la important tasca que desenvolupa el legislador, ja que els alumnes segueixen tot el procés des del moment que entra un projecte al Consell General fins que s’aprova la llei. Un altre objectiu és aconseguir un canal adequat que permeti als joves donar a conèixer les seves idees.

Quant al primer objectiu, malauradament els joves que han participat en l’edició d’enguany han tastat una de les cares més amargues i ingrates de la política, aquella en la qual el treball de mesos per elaborar una proposició de llei és llençat a les escombraries sense ni possibilitat de debatre-la. Aquest és el cas de la proposició de llei per a la regulació de l’avortament. Un text que curiosament va ser el més votat entre els mateixos alumnes perquè fos inclòs entre la selecció del jurat. Però no va ser l’únic, ja que també podríem fer referència a les proposicions de llei que manifestaven la voluntat de no deixar ningú sense cobertura sanitària, una altra que volia millorar la qualitat de vida de les persones més vulnerables, bancs d’aliments, creació d’un nou impost per a ajudes socials, ajudes per a

l’accés a l’habitatge, propostes de millora de la democràcia a través de llistes obertes, iniciativa legislativa popular o referèndum.

Desgraciadament els joves han topat amb el mur de Demòcrates per Andorra, que diu “no” a qualsevol debat sobre temes sensibles. Però independentment dels temes en qüestió, el que és més greu i lamentable és que DA impedeixi als nostres joves debatre aquells temes que ells consideren més importants. Una pràctica inadmissible que demostra el tarannà dels demòcrates. Naturalment, els socialdemòcrates ens vam oposar a aquest vet.

Respecte al segon objectiu del Consell General dels Joves, és evident que l’actitud de DA impedeix als joves de gaudir d’un canal adequat per donar a conèixer les seves idees. Si ja són pocs els instruments de què disposen els nostres joves per participar activament en la política del seu país, mal favor els fem si deixem sense sentit i buit de contingut un dels pocs canals que fins avui dia els permetien exposar la seva opinió sobre els temes de l’actualitat política d’Andorra. En lloc de treballar per oferir més vies perquè els joves participin en la vida política del seu país, DA opta per silenciar un petit altaveu com és el Consell General dels Joves. Mal favor estan fent a la democràcia del nostre país.

¿Com volem doncs que els joves i grans s’interessin per la política si es veten els temes que plantegen? ¿Quin exemple estem donant als joves de la política? I el que és curiós del cas és que la censura arriba dels que repetidament s’omplen la boca de discursos en què sovint apareix el lema de “treballar per les properes generacions”. La realitat sovint contradiu aquestes paraules i aquí ens trobem davant d’un bon exemple. DA fa callar els nostres joves. DA silencia la veu del present i del futur d’Andorra. Aquesta és la seva visió de país.